

[Justitsministeren.]

at det fremførte ikke gav Grundlag — jeg kan ogsaa sige, ikke gav tilstrækkeligt Grundlag — til at antage, at der var udvist et straffbart Forhold. For Fuldstændighedens Skyld skal jeg bemærke, at eventuelt Strafansvar jo saa mange Aar efter vilde have været forældet, men det er en formel Betragtning, som jeg ikke skal gøre gældende.

Jeg skal yderligere oplyse, at Departementschef i Justitsministeriet Aage Svendsen i indeværende Foraar efter Anmodning af min ærede Kollega Ministeren for offentlige Arbejder, og med min fulde Tilslutning, sammen med Generaldirektør Knutzen og Fabrikant Jacobsen har undersøgt, hvorvidt der, naar der ikke kunde være Tale om kriminel Tiltale, ud fra Billighedshensyn maatte kunne opnaas Enighed om at bringe Forholdet mellem Jacobsen og Statsbanerne ud af Verden. Disse Forhandlinger, som jeg ikke nærmere kender, førte imidlertid ikke til noget Resultat.

Endelig kan jeg oplyse, at Jacobsen nu i Efteraaret 1938 har fremsat Klage over, at han ikke var blevet indkaldt til et Retsmøde i Injuriesagen i 1932, og over, at visse af denne Sags Bilag ikke skulde have været fremlagt ved Retten. Justitsministeren svarede hertil i en Skrivelse af 12. Oktober 1938, at man efter de indhentede Erklæringer fra de Personer, som havde haft med Sagen at gøre, maatte gaa ud fra, at Bilagene havde været fremlagt, og at man ikke saa sig i Stand til at foretage videre i Anledning af Andragendet. Man henlede dog Jacobsens Opmærksomhed paa, at der i den Anledning var en Mulighed for Anke til Landsretten af Injuriedommen fra 1932.

Hvis Jacobsen, hvis den ærede Forespørger er af den Opfattelse, at Injuriedommen fra 1932 indeholder saadanne Oplysninger, at Grundlaget for Højesteretsdommen i den civile Sag fra 1929 er blevet ændret, saa er der en Mulighed for ved Henvendelse til Højesteret at faa Tilladelse til Sagens Genoptagelse ved denne Ret. Retsplejelovens § 423 aabner nemlig Adgang til Genoptagelse, naar der er tilvejebragt en meget stor Sandsynlighed for, at en af Højesteret paadømt Sag uden Andragerens Fejl har foreligget urigtigt oplyst, og for, at der nu haves Oplysninger, som vil føre til et væsentlig forskelligt Resultat; samt naar samtlige Omstændigheder i høj Grad taler for Bevilgingen af Andragendet, derunder ogsaa, at det maa anses for givet, at Andrageren kun ad denne Vej vil kunne undgaa eller oprette et for ham indgribende Tab.

Derpaa har jeg under de Forhandlinger, jeg har ført med den ærede Forespørger, det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen, før Forespørgselens Fremsættelse, henledt hans Opmærksomhed. Men denne Vej har han og Hr. Jacobsen altsaa ikke ønsket at prøve, og jeg tør naturligvis heller ikke udtale nogen som helst Mening om, hvorvidt en saadan Henvendelse til Højesteret vilde føre til et for Hr. Jacobsen gunstigt Resultat.

Saaledes ligger altsaa hele denne Sag, set fra Justitsministeriets og Anklagemyndighedens Side.

Den anden Del af Forespørgselen vedrører jo min Kollega, som nu antagelig vil udtale sig herom.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fisker): Den ærede Forespørger retter det Spørgsmaal til mig, om jeg for mit Vedkommende mener, at Statsbanernes Handlemaade i den her omhandlede Sag har været stemmende med almindelig hæderlig Forretningsmoral og med Banernes Prestige. Forinden jeg besvarer dette Spørgsmaal, vil jeg gerne først sige, at de Begivenheder, hvortil der her sigtes, jo er passeret, længe før jeg overtog Ledelsen af Ministeriet for offentlige Arbejder. Jeg har derfor ikke haft noget at gøre med de i Sagen trufne Afgørelser og kendte intet til Sagens Enkeltheder, før Fabrikant Jacobsen opsøgte mig og bad mig foranledige Sagen optaget til fornyet Forhandling. Ved mine Samtaler med Hr. Jacobsen fik jeg det Indtryk, at han følte sig stærkt forurettet, og jeg lovede derfor at tage den gamle Sags Akter frem for at danne mig et Indtryk af, hvad der egentlig var passeret i denne aargamle Sag. Dette skete, og jeg maatte derefter i en ny Samtale med Jacobsen pege paa følgende Kendsgerninger: for det første, at Jacobsen gentagne Gange havde haft denne Sag behandlet for Domstolene, men ikke dér faaet Medhold i sine forskellige Krav og Sigtelser imod Statsbanernes Ledelse; dernæst, at Jacobsen havde undladt at appellere den sidst afsagte Dom, Dommen ved Københavns Byret i December 1932; og endelig maatte jeg pege paa den Kendsgerning, at Statsbanerne, efter at Kontraktforholdet var opsagt af Jacobsen, havde overtaget den omstridte Bygning paa saadanne Vilkaar, at Udløsningen skete i Overensstemmelse med Jacobsens eget Forslag herom; en Ordning, der af Jacobsen selv i en Skrivelse til Statsbanerne betegnedes som en endelig Ordning af Forholdet.

Spørgsmaalet var da for mig dette, om der siden 1932 var fremkommet nye Oplys-